

Arrest

nr. 255 220 van 28 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Eritrese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Tigrinya etnie. U bent geboren in het jaar 1974 in X. Op 13-jarige leeftijd huwt u, waarna u bij uw echtgenoot in Una Andom gaat wonen. U bent huisvrouw en heeft drie kinderen.

Uw echtgenoot was soldaat in de 31e Divisie van het Eritrese leger. Op 25 april 2014 komt uw echtgenoot naar het dorp. Enkele dagen later wordt hij door drie soldaten opgepakt en meegevoerd. Wanneer u in mei 2014 bij de administratie in Tsorona de soldij van uw man wilt gaan ophalen, krijgt u te horen dat u geen recht meer heeft op de soldij van uw echtgenoot aangezien hij niet langer tot de 31e

Divisie behoort. In de maand augustus van datzelfde jaar verneemt u dat uw man gedood werd toen hij het land probeerde te verlaten.

U besluit Eritrea te verlaten en vertrekt begin september 2014 uit Una Andom. U reist samen met uw dorpsgenoot R.A. vanuit Una Andom via Mai Ayni, Dekemhare, Asmara en Tessenay naar Soedan. U verblijft 3 maanden en 3 weken in Soedan. De broer van uw overleden echtgenoot regelt een paspoort naar Saoedi-Arabië. U neemt het vliegtuig naar Saoedi-Arabië, waar u ongeveer een jaar in Riad verblijft. Omdat u ontslagen wordt door uw werkgever, regelt u via een smokkelaar een visum om naar Italië te gaan. Uw broer in Israël betaalde uw reis naar Italië. Van Italië reist u naar Duitsland, waar u een verzoek tot internationale bescherming indient. De internationale bescherming wordt u geweigerd. Na 3 jaar in Duitsland verbleven te hebben, reist u naar België op 7 april 2019. Op 10 april 2019 dient u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een identiteitskaart, attesten m.b.t. uw opname in de psychiatrie, een document van UNHCR in Ethiopië m.b.t. uw dochters, een identiteitskaart van de man die momenteel voor uw dochters zorgt, diverse foto's, doopcertificaten van uw dochters, Europese verblijfstitels en paspoorten van familieleden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit attesten van Klinik St.Josef blijkt immers dat u lijdt aan een depressie en van 22/11/2019 tot 24/01/2020 opgenomen werd in het ziekenhuis. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het onderhoud onderbroken (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 21/02/2020 (verder notities CGVS), p. 12). U werd eveneens de mogelijkheid geboden om zelf een onderbreking van het onderhoud te vragen (notities CGVS, p. 4 + p. 16), waar u geen gebruik van maakte.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, **reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient**.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities CGVS, p. 2-4), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw Eritrese nationaliteit en het feit dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent, niet betwist kan worden. Doch wordt benadrukt dat dit feit los staat van de vraag of u uw land van herkomst, nl. Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten en in welke omstandigheden u leefde in uw land van herkomst. Immers, indien u Eritrea niet illegaal zou hebben verlaten, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Eritrea. In dit opzicht wordt opgemerkt dat u allerm minst aannemelijk maakt dat u Eritrea op illegale wijze heeft verlaten. **U maakt uw illegale vlucht uit Eritrea niet aannemelijk, waardoor eveneens uw vrees voor vervolging in twijfel getrokken wordt.**

Voor zowel de DVZ als het CGVS verklaart u in **september 2014** Eritrea verlaten te hebben (notities CGVS, p. 6-7 + p. 13 + Verklaring DVZ, vraag 31). U verklaart verder dat u **samen met een dorpsgenoot, nl. R.A., uit uw dorp Una Andom vertrok en samen met hem Eritrea verliet** (notities CGVS, p. 12-13). U verklaart verder dat u het **openbaar vervoer** – dus met een voertuig - gebruikte om Eritrea te verlaten, hoewel u voor de DVZ verklaarde dat u Eritrea **te voet** verlaten heeft (Verklaring DVZ, vraag 31). **U verklaart verder dat u Tesenay in de avond te voet verliet om de volgende ochtend in Soedan aan te komen** (notities CGVS, p. 13-14). Gevraagd of het altijd dezelfde persoon, nl. R.A., was die de hele weg geleid heeft, antwoordt u bevestigend dat hij de enige was tot in Soedan. Uw verklaringen voor het CGVS en de DVZ zijn echter tegenstrijdig en inconsistent met de verklaringen die u aflegde tijdens uw onderhoud voor de Duitse asielinstanties. Daar verklaarde u immers dat u Eritrea verlaten heeft in **februari 2016** (Niederschrift, p. 2), dat u **alleen uit Eritrea gevlucht** bent (Niederschrift, p. 4-5), dat u **te voet, dan wel met de auto, dan wel met de bus naar Tesenay** gegaan bent. Bovendien verklaarde u voor de Duitse instanties dat u de grens met Soedan overgestoken bent nadat u naar **Imnihager** (Omhajer) gegaan bent. Uit informatie (toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt echter dat de afstand tussen Tesenay en Omhajer op minder dan één nacht onmogelijk te overbruggen is indien men dat te voet doet, waardoor u niet in de mogelijkheid was om diezelfde nacht ook nog eens de grens met Soedan over te steken. Verder verklaarde u dat u in Haidar aan iemand op straat de weg vroeg, die u de richting van Soedan wees, wat er eveneens op wijst dat u **alleen reisde en niet samen met een dorpsgenoot**. **U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent uw vlucht uit Eritrea, waardoor u uw illegaal vertrek uit Eritrea niet aannemelijk maakt.**

Het ongeloofwaardige karakter van uw illegale vlucht uit Eritrea wordt verder bevestigd door de volgende ongerijmdheden in uw verklaringen.

Voor het CGVS verklaart u **drie maanden en drie weken in Soedan** geweest te zijn (notities CGVS, p. 14). Voor de Duitse asielinstanties verklaarde u echter dat u maar **één maand in Soedan** verbleef (Niederschrift, p. 4). Hoewel u voor het CGVS verklaart dat u op het einde van het jaar 2014 in Saoedi-Arabië aankwam (notities CGVS, p. 4), en voor de DVZ verklaarde dat u **een jaar in Saoedi-Arabië** verbleef (Verklaring DVZ, vraag 31), verklaarde u voor de Duitse asielinstantie vanuit Soedan naar Libië en dan naar Italië gegaan te zijn (Niederschrift, p. 2).

U legt echter **geen enkele verklaringen af dat u gedurende enige tijd in Saoedi-Arabië verbleef**. Bovendien verklaart u voor de DVZ dat u niet buiten kon komen in Riad (Verklaring DVZ, vraag 31) en u **niet kon werken** in Saoedi-Arabië (notities CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u wel gedurende een **8-tal maanden als huishoudhulp gewerkt** heeft in Saoedi-Arabië (notities CGVS, p. 16). Verder, gevraagd op welke naam het visum (dat u gebruikte om van Soedan naar Saoedi-Arabië te reizen) stond, verklaart u **niet te weten op welke naam het stond**, omdat u het niet kan lezen en hij (de smokkelaar) niets gezegd heeft over de naam (notities CGVS, p. 14). U maakte evenmin gebruik van een paspoort, maar alleen van een "document met een stempel". Voor de DVZ verklaarde u echter dat u met een **paspoort op uw eigen naam gereisd** bent (Verklaring DVZ, vraag 31). Het is daarenboven allerm minst aannemelijk dat u niet zou weten op welke naam uw reisdocument stond, aangezien u alleen naar Riyad reisde en dit document ook op de luchthaven te Riyad aan het personeel (van de luchthaven) getoond heeft (notities CGVS, p. 15). Omtrent uw reis van Saoedi-Arabië naar Italië verklaart u met een **Saoedisch paspoort** gereisd te hebben tot Rome (Verklaring DVZ, vraag 31). U bevestigt dat alles op uw reisdocument dan wel visum in het Arabisch geschreven was (notities CGVS, p. 17), maar dat u **geen gebruik maakte van een paspoort** om naar Italië te reizen. Uit beschikbare informatie blijkt echter dat u met een **Eritrees paspoort op uw eigen naam een visum verkregen heeft via de Italiaanse ambassade te Riyad** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Geconfronteerd met de beschikbare informatie houdt u vast aan uw verklaring dat u slechts een document van één pagina gezien heeft en dat u niet met een Eritrees paspoort gereisd heeft (notities CGVS, p. 19).

Het geheel aan verklaringen aangaande uw verblijf in Soedan en Saoedi-Arabië tast de geloofwaardigheid van uw illegale vlucht uit Eritrea nog verder aan. Men kan echter redelijkerwijze verwachten dat de persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, de asielinstanties van het land waar hij of zij aankomt en zich wenst te vestigen in vertrouwen neemt m.b.t. alle aspecten van deze vrees voor vervolging en dit vanaf het eerste verzoek tot internationale bescherming, zeker aangaande de verblijfplaatsen, de reisroute en de personen die integraal deel uitmaken van de afgelegde reisroute. U slaagt er echter niet in een overtuigende verklaring te geven waarom u tijdens uw eerdere verzoeken hier geen eerlijke verklaringen over aflegde

Er wordt verder opgemerkt dat u voor de DVZ verklaarde in Duitsland deelgenomen te hebben aan betogingen als opposant (tegen het Eritrese regime) (Vragenlijst CGVS, vraag 3.3). Hoewel u voor de DVZ eveneens verklaarde dat u dit reeds aan de Duitse autoriteiten gezegd had, blijkt dit nergens uit het dossier dat door de Duitse asielinstantie aan het CGVS overgemaakt werd (informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier). Bovendien haalt u dit voor het CGVS niet meer aan als een reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, hoewel u de mogelijkheid gegeven werd op het einde van het onderhoud nog toevoegingen te doen (notities CGVS, p. 20-21). Ook uw advocaat legt geen verklaringen af omtrent uw beweerdelijke deelname aan betogingen in Duitsland, hoewel u reeds voor het onderhoud uw advocaat ontmoet had (notities CGVS, p. 3). De door u neergelegde foto's van uw aanwezigheid op een bijeenkomst van de Eritrean People's Democratic Party wijzigt dit niet.

U legt trouwens nog meer tegenstrijdige verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten.

Voor het CGVS verklaart u vanaf 13-jarige leeftijd tot aan uw vertrek uit Eritrea in **Una Andom** gewoond te hebben (notities CGVS, p. 5). Voor de Duitse asielinstantie verklaarde u echter dat uw laatste verblijfplaats **Dekemhare** was (Niederschrift, p. 2).

Voor de DVZ verklaarde u dat uw man door **twee militairen** gearresteerd werd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1), terwijl u voor het CGVS verklaart dat hij door **drie soldaten** meegenomen werd (notities CGVS, p. 5).

Gegeven het bovenstaande bent u er niet in geslaagd om uw illegale vlucht uit Eritrea aannemelijk te maken.

Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging jegens Eritrea in deze context aannemelijk te maken. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke wedervaren in Eritrea en de manier waarop u Eritrea heeft verlaten.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden. U werd nochtans verschillende malen uitdrukkelijk geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden, en u werd meermaals aangespoord om de waarheid te vertellen (notities CGVS, p. 3-4 + p. 19). U bleef echter bij uw verklaringen.

Uw identiteitskaart heeft slechts betrekking op uw identiteitsgegevens en is niet in staat het bovenstaande te wijzigen.

Het document van UNCHR in Ethiopië omtrent uw dochters, de identiteitskaart van de man die momenteel voor uw dochters zorgt, de doopcertificaten van uw dochters en de Europese verblijfstitels en paspoorten van familieleden hebben allen betrekking op andere personen en kunnen het voorgaande niet wijzigen.

De door u neergelegde foto's kunnen het voorgaande evenmin wijzigen.

*U legt twee attesten neer van Klinik St. Josef (dd. 04/12/2019 en 29/01/2020) voor. Uit deze attesten blijkt dat u opgenomen werd omwille van een acute depressie. Er wordt ook een vermoeden van posttraumatische stres geuit. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de psycholoog, die volledig afhankelijk is van de verklaringen van de betrokken patiënt, om de omstandigheden waarin deze problemen zijn ontstaan, vast te stellen. Er wordt opgemerkt dat uit het gehoor blijkt dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om het asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, het gehoor kon immers op een normale wijze plaatsvinden. **Het attest bevestigt dat u psychologische problemen heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin deze ontstaan zijn.***

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 25 mei 2020 een schending aan van "de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en volgende van de wet van 15 december 1980; artikel 17§2 van het KB de dato 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen); beoordelingsfout".

Zij stelt "dat omwille van de COVID 19 maatregelen het niet mogelijk werd een afspraak op kantoor te regelen. Een afspraak per webcam werd geregeld met een tolk van Brussel onthaal. Omwille van verschillende problemen (afwezigheid van de tolk, vervangt door een tolk die maar 30 minuten beschikbaar was + technische problemen) werd het onmogelijk om al de elementen van de beslissing en met betrekking tot de redenen en omstandigheden van verzoeksters vlucht uit Eritrea te bespreken. Die elementen zullen dus later te middel van een aanvullende nota worden toegevoegd."

Zij acht het "betreurenswaardig dat verzoekster niet de mogelijkheid heeft gehad om, in het kader van een tweed persoonlijk onderhoud, geconfronteerd te zijn met de verklaringen die zij in Duitsland heeft afgelegd om dan de mogelijkheid te hebben zich over die verklaringen te kunnen uitspreken".

Wat betreft de verschillen tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen bij verweerder met betrekking tot de manier waarop zij Eritrea heeft verlaten, klaagt zij aan dat zij niet de gelegenheid heeft gekregen om hierover uitleg te geven, "wat niet conform is tot artikel 17§2 van het KB de dato 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen".

Volgens verzoekster is het gebrek aan confrontatie "te minder aanvaardbaar dat het CGVS herkent heeft dat er in haar hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden aangenomen kunnen worden en dat zij steunmaatregelen nodig heeft".

Zij wijst erop dat “de psychische toestand van verzoekster - die aan een acute depressie en vermoedelijk aan een PTSD lijdt- mogelijks een impact heeft gehad over haar verklaringen en haar mogelijkheid de elementen ter staving van haar verzoek aan te voeren -bv. angst om te vertellen dat zij niet dezelfde verklaringen in Duitsland had afgelegd en de redenen voor die verschillen, emotionele toestand die haar niet heeft toegelaten al de elementen uiteen te zetten (cf. gebrek aan uitleg in België m.b.t. de vlucht van haar zoon en de gevolgen ervan)”. Ook het feit dat zij bepaalde medicijnen neemt, heeft “mogelijks een impact over haar geheugen (bv. tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft verzoekster het feit dat niets vertelt over het feit dat zij deelgenomen heeft aan politieke vergaderingen en betogingen in Duitsland terwijl zij dat wel onderlijnd had bij de DVZ)”.

Zij wijst erop dat zij in Duitsland de dag na het indienen van haar aanvraag tot internationale bescherming gehoord werd, dat zij tijdens het gehoor niet bijgestaan was door een advocaat, dat zij blijkbaar een beetje verloren was en dat de *protection officer* na een paar vragen de volgende opmerking heeft gedaan: “*La requérante est très déroutée. Elle dit souvent « je ne sais pas, je ne sais pas quoi dire ». Elle donne des réponses très courtes et on doit poser les questions plusieurs fois avant qu'elle réponde.*”.

Verzoekster benadrukt dat haar Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, dat twijfels over bepaalde aspecten van een asielrelaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging betreffende de elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen, en verwijst naar het erkenningspercentage bij Eritrese asielzoekers.

Zij voert aan “dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoekster haar land op een legale manier zou hebben verlaten” gezien “verschillende bronnen stellen dat alleen maar 10% of de burgers die Eritrea verlaten dat op een legale manier doen, met naam met een paspoort houdende een “exit visa””. Zij stelt dat zij niet over het profiel beschikt om een exit visum te verkrijgen én dat haar zoon Eritrea al op illegale wijze had verlaten, “daar hij zijn nationale plicht niet had voldaan”, wat het “zeer onwaarschijnlijk” maakt dat zij daarna nog een exit visum zou krijgen.

Waar verweerder stelt dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij Eritrea te voet verlaten heeft, terwijl zij bij verweerder verklaarde het openbaar vervoer te hebben gebruikt en in Teseney te voet te zijn gegaan naar Soedan, geeft verzoekster aan “dat zij tijdens beiden gehoren verklaard heeft Eritrea te voet te hebben verlaten”, maar dat haar “tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS meerdere precieze vragen over de manier waarop zij Eritrea heeft verlaten [werden] gesteld (PO, p. 13) waardoor zij haar reis vanuit haar dorp heeft uitgelegd, wat niet gebeurd is tijdens haar gehoor bij de DVZ waar blijkt dat zelfs de vraag m.b.t. de al dan niet legale karakter van de grensoverschrijding haar niet gesteld werd”. Zij wijst erop dat zij ook bij de Duitse asielinstanties had verklaard vanuit Tessenev te voet naar Soedan te zijn gegaan.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster voor de Duitse asielinstanties liet optekenen dat zij de grens met Soedan overgestoken is nadat zij naar Imnihager (Omhajer) gegaan is, voert verzoekster aan “dat er absoluut geen zekerheid bestaat dat verzoekster de stad Omhajer meende toen zij verklaard heeft via “Imnihager” te zijn gereisd”. Zij wijst op de “stad (dorp) die “Aligider” noemt en die zich tussen Tesseney en de Soedanese grens (richting Kassala in Soeden) bevindt”, waardoor het “het best mogelijk [is] dat zij maar een nacht heeft moeten wandelen om Soedan vanuit Tesseney te bereiken”.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen in Duitsland en voor de Belgische asielinstanties met betrekking tot het tijdstip van haar grensoverschrijding en het feit dat zij al dan niet vergezeld was door een persoon, bevestigt verzoekster de verklaringen die zij in België heeft afgelegd, “namelijk dat zij Eritrea in september 2014 verlaten heeft in gezelschap van een man”.

Aangaande de vaststelling dat verzoekster in Soedan of in Saoedi-Arabië een Eritrees paspoort heeft gekregen, citeert verzoekster informatie waaruit blijkt “dat Eritrese burgers die het land op een illegale manier hebben verlaten de mogelijkheid hebben om een paspoort bij de Eritrese ambassade in het buitenland te laten opstellen mits zij een tax betalen, bekennen gedeserteerd te hebben en zich schuldig hebben gemaakt aan hoogverraad en aanvaarden een passende straf te krijgen voor de gepleegde misdaad”.

2.2. Bij verweernota van 18 juni 2020 voegt verweerder “EASO, “Eritrea Country Focus”, mei 2015” en “EASO, “Eritrea National service, exit, and return”, september 2019”.

Bij aanvullende nota van 19 juni 2020 voegt verweerder ook nog “Antwoord van Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 18 juni 2020 met in bijlage de beslissing van 24 juni 2016 aangaande het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in Duitsland”.

2.3. Bij aanvullende nota voegt verzoekster een medisch verslag opgesteld door haar psychiater, Dr. Nysen, op 16 januari 2021.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Verzoekster verklaart haar land illegaal te hebben verlaten, nadat haar man opgepakt werd door soldaten en zij later te weten kwam dat hij gedood werd.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeksters tegenstrijdige verklaringen over haar woonplaats(en) - voor het Commissariaat-generaal verklaarde zij dat zij vanaf 13-jarige leeftijd tot aan haar vertrek uit Eritrea in Una Andom gewoond heeft (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna; notities), p. 5), maar voor de Duitse asielinstanties stelde zij dat haar laatste verblijfplaats Dekemhare was (Niederschrift, p. 2) - en over het aantal militairen dat haar man arresteerden (vragenlijst DVZ, vraag 3.1; notities, p. 5) - reeds afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Verzoekster stelt dat ze illegaal vertrok uit Eritrea maar uit de lezing van haar verklaringen blijken inconsistenties, namelijk:

- Bij de Belgische asielinstanties verklaarde zij dat zij Eritrea verliet in september 2014 (notities, p. 6-7, 13 + verklaring DVZ, vraag 31), samen met een dorpsgenoot die haar vergezelde tot in Soedan (notities, p. 12-13), maar bij de Duitse asielinstanties vertelde verzoekster dat zij Eritrea verliet in februari 2016 (Niederschrift, p. 2), dat zij alleen uit Eritrea gevlucht is en in Haidar nog aan iemand op straat de weg moest vragen en dat deze persoon haar de richting van Soedan aanwees (Niederschrift, p. 4-5).
- Zij verklaarde in België dat zij drie maanden en drie weken in Soedan verbleef (notities, p. 14), maar voor de Duitse asielinstanties liet zij optekenen dat zij maar één maand in Soedan was (Niederschrift, p. 4).
- Tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde verzoekster dat zij via een smokkelaar documenten verkreeg en hiermee eind 2014 naar Saoedi-Arabië reisde (notities, p. 4), waar zij een jaar verbleef (verklaring DVZ, vraag 31), maar in Duitsland beweerde verzoekster vanuit Soedan naar Libië en dan naar Italië gegaan te zijn (Niederschrift, p. 2) en liet zij enig verblijf in Saoedi-Arabië geheel onvermeld.
- Verzoekster bleek tijdens het persoonlijk onderhoud onwetend over de gebruikte reisdocumenten (waaronder een visum) dat de smokkelaar voor haar regelde om van Soedan naar Saoedi-Arabië te reizen (notities, p. 14). Zij ontkende op het Commissariaat-generaal dat er een paspoort gebruikt werd, het was volgens haar maar een *"document met een stempel"* (*"Ik had geen paspoort, behalve het document, het papier. En mijn identiteitskaart."*; notities, p. 14), terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf dat zij met een paspoort met haar foto en op haar naam en reisde (verklaring DVZ, vraag 31).
- Eerst verklaarde verzoekster dat zij niet buiten kon komen in Riad (verklaring DVZ, vraag 31) en dat zij niet kon werken in Saoedi-Arabië (notities, p. 6), om dan later aan te geven dat zij er gedurende een 8-tal maanden als huishoudhulp gewerkt heeft (notities, p. 16).
- Verzoekster bleek eveneens onwetend over de reisdocumenten die een smokkelaar voor haar regelde om van Saoedi-Arabië naar Italië te reizen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak verzoekster nog van een Saoedisch paspoort waarmee zij reisde tot Rome (verklaring DVZ, vraag 31), maar bij het Commissariaat-generaal beweerde zij uitdrukkelijk dat het geen paspoort was (*"Het document was een document en één papiertje zoals dit (wijst op een identiteitskaart). [...] Ik weet wat een paspoort is. Dat is een soort boekje. Ik heb mijn broers paspoort in België gezien. Het was geen paspoort, maar een document. Dit is een paspoort (Wijst kopie van paspoort aan.) Het was niet zo."*; notities, p. 17).
- Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster op 2 mei 2016 een Schengenvisum kreeg van de Italiaanse ambassade te Riad, Saoedi-Arabië, en dat zij dit aanvraag met een Eritrees paspoort op haar naam. Verzoekster ontkent echter op deze ambassade te zijn geweest en zij ontkent met haar Eritrees paspoort te hebben gereisd (notities, p. 19).

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen in Duitsland en voor de Belgische asielinstanties met betrekking tot het tijdstip van haar grensoverschrijding en het feit dat zij al dan niet vergezeld was door een persoon, bevestigt verzoekster in haar verzoekschrift de verklaringen die zij in

België heeft afgelegd, namelijk dat zij Eritrea in september 2014 verlaten heeft in gezelschap van een man. Het louter volharden in één versie van de feiten kan de frappante tegenstrijdigheden in haar verklaringen echter geenszins vergoelijken.

6. De beweringen in het verzoekschrift dat verzoekster in Duitsland de dag na het indienen van haar aanvraag tot internationale bescherming gehoord werd, dat zij tijdens het gehoor niet bijgestaan was door een advocaat en dat zij blijkbaar een beetje verloren was, kunnen de talrijke incoherenties evenmin verklaren. Van een asielzoekster die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Duitse autoriteiten vraagt, mag wel degelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoekster dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Het verzoekschrift wijst op de notering van de Duitse *protection officer* na een paar vragen, zijnde: *“Die Antragstellern ist äußerst verunsichert: Sie sagt ständig „ich weiß nicht, ich weiß nicht was ich sagen soll“ Sie stief mit verschränkten Armen sehr am Tisch. Sie will nichts sagen, nur kurze Sätze, fast alles muss mehrfach gefragt werden.”* (Niederschrift, p. 2) (vrije vertaling: *“Zij is uiterst onzeker: zij zegt voortdurend ‘Ik weet het niet, ik weet niet wat ik moet zeggen’ Zij zit met gevouwen armen heel erg aan tafel. Ze wil niets zeggen, alleen korte zinnen, bijna alles moet meerdere keren gevraagd worden”*). In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt aangevoerd kunnen deze vaststellingen de incoherenties niet verschonen.

7. De uitleg in het verzoekschrift *“dat Eritrese burgers die het land op een illegale manier hebben verlaten de mogelijkheid hebben om een paspoort bij de Eritrese ambassade in het buitenland te laten opstellen mits zij een tax betalen, bekennen gedeserteerd te hebben en zich schuldig hebben gemaakt aan hoogverraad en aanvaarden een passende straf te krijgen voor de gepleegde misdaad”*, is niet dienstig. Op geen enkel moment verklaarde verzoekster dat zij op deze manier een Eritrees paspoort verkreeg. Integendeel, verzoekster verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij Europa inreisde met een Saoedisch paspoort op haar naam (verklaring DVZ, vraag 31), bij het Commissariaat-generaal beweerde zij dan weer dat zij geen paspoort had toen zij Saoedi-Arabië uitreisde (notities, p. 17) én ontkende zij uitdrukkelijk dat zij met een Eritrees paspoort gereisd heeft (notities, p. 19).

In het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoekster haar land op een legale manier zou hebben verlaten”* gezien *“verschillende bronnen stellen dat alleen maar 10% of de burgers die Eritrea verlaten dat op een legale manier doen, met naam met een paspoort houdende een ‘exit visa’”*, dat zij niet over het profiel beschikt om een exit visum te verkrijgen én dat haar zoon Eritrea al op illegale wijze had verlaten, *“daar hij zijn nationale plicht niet had voldaan”*, wat het *“zeer onwaarschijnlijk”* maakt dat zij daarna nog een exit visum zou krijgen. De Raad antwoordt dat uit *“EASO: Eritrea: Country Focus”* van mei 2015 (p. 52-53), toegevoegd aan de verweernota, blijkt dat Eritreërs op een legale manier Eritrea kunnen verlaten met een paspoort, een gezondheidscertificaat en een exit-visum. Een exit-visum wordt inderdaad slechts toegekend onder strikte voorwaarden, doorgaans aan mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen vrijgesteld van nationale dienst op basis van medische gronden, personen reizend naar het buitenland voor een medische behandeling, in sommige gevallen zaken- en sportmannen, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden en vertegenwoordigers van de autoriteiten en hun familieleden. Om een exit-visum te verkrijgen moet de aanvrager tevens verschillende formaliteiten vervullen, waaronder het voorleggen van een identiteitskaart, een aanbevelingsbrief van de gemeente en een bewijs dat de nationale dienstplicht vervuld werd of dat de aanvrager hiervan om medische redenen vrijgesteld werd.

8. In het verzoekschrift acht verzoekster het betreurenswaardig dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om, in het kader van een tweede persoonlijk onderhoud, geconfronteerd te worden met de verklaringen die zij in Duitsland heeft afgelegd. Wat betreft de verschillen tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen bij verweerder met betrekking tot de manier waarop zij Eritrea heeft verlaten, klaagt zij aan dat zij niet de gelegenheid heeft gekregen om hierover uitleg te geven, hetgeen niet conform is met artikel 17 § 2 van het KB *de dato* 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Raad treedt verweerder in diens nota bij waar wordt gesteld dat er geen verplichting bestaat om verzoekende partij bij het Commissariaat-generaal een tweede maal ten gronde te horen.

Artikel 57/5ter, § 1 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat verweerder de verzoekende partij om internationale bescherming minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud. Verweerder beschikt derhalve over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven”*.

Dit artikel werd ingevoegd door artikel 11 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken, dat het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is en de ambtenaar daarom niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd, zoals *in casu*.

9. In het verzoekschrift wordt gewezen op de psychische toestand van verzoekster en haar medicatie die mogelijks de reden zijn van het verschil in haar verklaringen.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 augustus 2020, p. 89).

Daarenboven formuleerde verzoekster noch haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal. Evenmin maakte verzoekster of haar advocaat tijdens dit persoonlijk onderhoud melding van enige impact op haar verklaringen door haar psychische toestand of medicijngebruik. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

Uit de landeninformatie, het administratief dossier en de inconsistente verklaringen blijkt dat verzoekster voor haar komst naar Europa over een paspoort beschikte. Gelet op de informatie die het verzoekschrift en de verweernota bijbrengen, kan dan ook bezwaarlijk worden volgehouden dat zij enerzijds vervolgd zou worden door de Eritrese autoriteiten, doch dat zij anderzijds van diezelfde overheid gefaciliteerd werd via de aflevering van een paspoort om het land te verlaten.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

11. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

Op het Commissariaat-generaal legde verzoekster attesten neer waaruit blijkt dat zij van 22 november 2019 tot 24 januari 2020 opgenomen werd in de psychiatrie van het St. Josef-ziekenhuis in Saint-Vith. In het bij aanvullende nota neergelegd psychiatrisch attest van 16 januari 2021 wordt melding gemaakt van cognitieve problemen, die het gevolg zijn van een acute depressie en van de kalmeringsmiddelen die zij voorschreven krijgt. Het bijgevoegde *“bilan neuropsychologique”* van 18 december 2020 beschrijft een neuropsychologische test bij verzoekster die cognitieve tekortkomingen aan het licht bracht.

Ook ter terechtzitting kon *prima facie* worden vastgesteld dat verzoekster een psychische problematiek heeft.

Uit het dossier blijkt dat verzoeksters Eritrese nationaliteit vaststaat en dat ook haar afkomst uit en verblijf in de Zuidelijke regio Debub niet betwist wordt. Gelet op verzoeksters psychiatrisch profiel, samengenomen met de algemeen gekende situatie in de Ethiopische Tigray-regio en het feit dat verzoekster afkomstig is uit een hieraan grenzende regio in Eritrea, moet worden besloten dat *in casu* is voldaan aan de voorwaarde van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS